

Lønningsraadet. København, den 4. Februar 1922.

L. R. Journ. Nr. 102/1922.

Under Henvisning til anden Skrivelse af Dags Dato angaaende de i Raadets Skrivelse af 22. November f. A. omhandlede Spørgsmaal vedrørende Finanslovforslaget for 1922—23 skal man med Hensyn til Punkt 142 under

§ 17. Justitsministeriet

herved udtale følgende:

Raadet er af Ministeriet gjort bekendt med det i Justitsministeriets Skrivelse af 30. f. M. stillede Ændringsforslag om en særlig Pensionsberegning for visse Grundbogsførere og Grundbogssekretærer i de sønderjydske Landsdele, men mener ikke at kunne tilraade dette Forslag.

Forholdet med Hensyn til de paagældende Tjenestemænd er det, at der i Lov Nr. 256 af 28. Juni 1920 § 4 in fine er givet en saalydende Bestemmelse:

„Justitsministeren bemyndiges til i det Omfang, hvori det maatte vise sig fornødent, at ansætte særlige Grundbogsførere samt Arrestforvarere og underordnet Personale ved Retterne og Arresterne. For saa vidt der ansættes Personer, som tidligere har været knyttet til tyske Domstole i lignende Stillinger, er det tilstrækkeligt, at de opfylder de for den hidtidige Virksomhed nødvendige Betingelser, dog at de paagældende skal have dansk Indfødsret.“

Efter Raadets Opfattelse giver denne Regel ikke nogen Berettigelse til at give de paagældende Tjenestemandsansættelse og dermed Pensionsret. Efter Tjenestemandslovens § 1 er saadan Ansættelse betinget af, at Lønningen er fastsat i særlig Lov til en fast aarlig Sum, men dette er ikke sket i den foran citerede Lovbestemmelse, og dennes Udtryk lader sig efter Raadets Opfattelse meget vel forene med en Ansættelse i honorarlønnet Stilling. Hertil kommer, at der, selv om man kunde se bort fra dette Forhold, dog højst kunde være Tale om at bringe det sædvanlige Lønnings- og Pensionssystem til Anvendelse paa de paagældende, medens det maa være absolut udelukket at indføre et System, der vilkaarligt udelukker nogle af Reglerne i det Kompleks af Lovregler om Pensionsforholdene, der findes i Tjenestemandsloven.

Efter Raadets Formening er da Pensionsretten først skabt ved den Normering af paagældende Stillinger, der skete paa Normeringsloven for indeværende Finansaar, og Spørgsmaalet om, hvorvidt det personlige Tillæg, der i Overensstemmelse med den af Ministeriet citerede Skrivelse fra Lønningsraadet af 8. Februar f. A. er tillagt de paagældende i Henhold til § 6 i Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920, kan anses for pensionsgivende, maa afgøres efter Tjenestemandsløvgivningens almindelige Regler.

I saa Henseende er Forholdet det, at Tjenestemandslovens § 51 gør det til Betingelse for, at et personligt Tillæg kan medtages ved Pensionsberegningen, at det er traadt i Stedet for en tidligere pensionsgivende Indtægt; men dette er efter det foran anførte netop ikke Tilfældet for disse Tjenestemænd. Ej heller kan der efter Raadets Formening søges nogen Støtte herfor i Tjenestemandslovens § 55, Stykke 3—5, der ogsaa citeres i Ministeriets Skrivelse.

Idet Raadet saaledes bestrider, at disse Tjenestemænd har noget Retskrav paa den ønskede pensionsmæssige Særstilling, skal man endvidere anføre, at ej heller Billighedshensyn synes at tale for nogen særlig Bevilling. De i Justitsministeriets Skrivelse givne Oplysninger synes at vise, at de forud for Danmarks Overtagelse af Landsdelene paa ingen Maade var i fremragende Stillinger, der kunde berettigede dem til at blive placeret paa faste pensionsgivende Indtægter paa 7 000—9 000 Kr. aarlig, svarende til Lønningerne for danske Dommere og Politimestre, og man maa efter alt i Sagen foreliggende finde det naturligt, at man ikke fra Statens Side gaar ud over, hvad der er juridisk berettiget, og at man da overlader til de paagældende, om de vil, at søge deres Krav prøvet ved Domstolene.

Hertil kommer endelig, at Raadet ogsaa nærer Betænkelighed ved den formelle Side af Sagen. Efter Tjenestemandslovens § 1326 kan Ændring i Loven kun ske ved særlig Lov, hvor der ikke er udtrykkelig Hjemmel til, at Ændring